

DECYZJA RADY 2012/423/WPZiB

z dnia 23 lipca 2012 r.

w sprawie wsparcia – w ramach wdrażania strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz wspólnego stanowiska Rady 2003/805/WPZiB – nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 31 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia; rozdział III tej strategii zawiera wykaz środków, które należy podjąć zarówno w Unii Europejskiej, jak i w państwach trzecich, aby zwalczać rozprzestrzenianie tej broni.
- (2) Unia aktywnie realizuje tę strategię i wprowadza w życie środki wymienione w jej rozdziałach II i III, na przykład poprzez przeznaczanie zasobów finansowych na wspieranie określonych projektów mających na celu wzmocnienie wielostronnego systemu nieprolifracji oraz wielostronnych środków budowy zaufania. Haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych (zwany dalej „kodeksem”) jest integralną częścią tego systemu. Ma on na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu systemów rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni masowego rażenia oraz rozprzestrzenianiu związanych z nimi technologii, a także ograniczanie tego rozprzestrzeniania.
- (3) W dniu 17 listopada 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia.

W tym wspólnym stanowisku wzywa się między innymi do podejmowania działań na rzecz podpisania kodeksu przez jak największą liczbę państw, zwłaszcza dysponujących zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych, a także do dalszego rozwijania i wdrażania kodeksu – w szczególności przewidzianych w nim środków budowy zaufania – oraz do wspierania ściślejszego powiązania kodeksu z wielostronnym systemem nieprolifracji ONZ.

- (4) W dniu 8 grudnia 2008 r. Rada przyjęła konkluzje Rady oraz dokument zatytułowany „Nowe kierunki działań Unii Europejskiej na rzecz zwalczania rozprzestrzeniania broni masowego rażenia i systemów jej przenoszenia”, w którym stwierdzono, że rozprzestrzenianie BMR nadal stanowi jedno z największych wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa oraz że polityka nieprolifracji jest istotnym elementem wspólnej polityki zagranicznej

i bezpieczeństwa. W grudniu 2010 r. Rada – biorąc pod uwagę poczynione postępy i obecnie podejmowane wysiłki w ramach wdrażania „nowych kierunków działań” – uzgodniła, że okres wdrażania zostanie przedłużony do końca 2012 r.

- (5) W dniu 18 grudnia 2008 r. Rada przyjęła decyzję 2008/974/WPZiB ⁽²⁾ wspierającą haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia. Decyzja ta umożliwiła skuteczne upowszechnianie kodeksu i przestrzeganie jego zasad. Kontynuowanie dialogu w gronie państw sygnatariuszy kodeksu i państw niebędących sygnatariuszami jest jednym z priorytetów Unii, gdyż służy dalszemu propagowaniu upowszechniania kodeksu, a także jego lepszemu wdrożeniu oraz umocnieniu. Niniejsza decyzja następcza powinna się do tego przyczyniać.
- (6) Mimo istnienia haskiego kodeksu postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych, stałe rozprzestrzenianie rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni masowego rażenia – w szczególności rozprzestrzenianie w ramach obecnych programów rakietowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowej Azji, w tym w Iranie i Koreańskiej Republice Ludowo Demokratycznej – jest przyczyną rosnącego zaniepokojenia społeczności międzynarodowej.
- (7) Rada Bezpieczeństwa ONZ podkreśliła w rezolucji RB ONZ nr 1540 (2004) – i przypominała o tym w rezolucji RB ONZ nr 1977 (2011) – że rozprzestrzenianie broni jądrowej, chemicznej i biologicznej, a także środków przenoszenia tych rodzajów broni, zagraża światowemu pokojowi i bezpieczeństwu; zobowiązała ponadto państwa między innymi do tego, by powstrzymały się od jakiegokolwiek udzielania wsparcia na rzecz opracowywania, nabywania, wytwarzania, posiadania, transportowania, przekazywania lub wykorzystywania broni jądrowej, chemicznej lub biologicznej i środków przenoszenia tych rodzajów broni przez podmioty niepubliczne. Fakt, że broń jądrowa, chemiczna i biologiczna oraz środki jej przenoszenia stanowią zagrożenie dla światowego pokoju i bezpieczeństwa, potwierdzono w rezolucji RB ONZ nr 1887 (2009) w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz rozbrojenia jądrowego. Ponadto Rada Bezpieczeństwa ONZ stwierdziła w rezolucji RB ONZ nr 1929 (2010), opierając się między innymi na wcześniejszych rezolucjach Rady Bezpieczeństwa, że Iran nie powinien podejmować żadnych działań związanych z raketami balistycznymi zdolnymi do przenoszenia broni jądrowej, w tym z wyrzutniami wykorzystującymi technologię rakiet balistycznych, a państwa powinny przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki, by

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 20.11.2003, s. 34

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 91

zapobiec transferowi do Iranu technologii i pomocy technicznej w związku z takimi działaniami. Niniejsza decyzja powinna ogólnie przyczynić się do wspierania szeregu działań służących zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Aby zapewnić stałe i praktyczne wdrażanie pewnych elementów strategii Unii przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, UE:

a) popiera działania wspierające haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych, służące w szczególności:

— działaniu na rzecz upowszechnienia kodeksu, zwłaszcza na rzecz podpisania kodeksu przez wszystkie państwa dysponujące zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych;

— wspieraniu wdrażania kodeksu;

— lepszemu wyeksponowaniu kodeksu, w szczególności przy okazji dziesiątej rocznicy podpisania go;

b) ogólnie wspiera szereg działań, które służą zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych, które to działania ukierunkowane są w szczególności na rozpowszechnianie wiedzy na temat tego zagrożenia, zwiększanie wysiłków na rzecz poprawy skuteczności instrumentów wielostronnych – przygotowując wsparcie dla inicjatyw będących odpowiedzią na te konkretne wyzwania i pomagając zainteresowanym państwom w umacnianiu na szczeblu krajowym ich odnośnych systemów kontroli wywozu.

2. W tym kontekście projekty, które mają być wspierane przez Unię, obejmują następujące szczególne działania:

a) Działania wspierające kodeks:

— opracowanie i opublikowanie „pakietu startowego” na potrzeby działań informacyjnych skierowanych do państw niebędących sygnatariuszami, z jednoczesnym przypomnieniem o obowiązkach spoczywających na państwach sygnatariuszach;

— organizowanie informacyjnych imprez towarzyszących przy okazji corocznego posiedzenia państw sygnatariuszy kodeksu w Wiedniu;

— organizowanie informacyjnych imprez towarzyszących na rzecz wsparcia kodeksu, przy okazji posiedzenia Pierwszego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

— zorganizowanie maksymalnie trzech regionalnych seminariów informacyjnych zgodnie z priorytetami Unii (w miarę możliwości w Azji, państwach Zatoki Perskiej i Ameryce Łacińskiej);

— zachęcanie przedstawicieli państw rozwijających się – zarówno będących, jak i niebędących sygnatariuszami kodeksu – do udziału w corocznych posiedzeniach oraz w seminariach informacyjnych;

— organizowanie sesji informacyjnych (w tym przy okazji corocznego posiedzenia państw sygnatariuszy kodeksu w Wiedniu) dla państw, które niedawno przystąpiły do kodeksu, aby wspomóc je w wypełnianiu ich zobowiązań;

— wspieranie koordynowania działań promocyjnych dotyczących kodeksu z działaniami komitetu ONZ utworzonego na mocy rezolucji nr1540, m.in. przez finansowanie udziału ekspertów kodeksu w wizytacjach krajowych organizowanych przez ten komitet;

— wspieranie bezpiecznego internetowego mechanizmu informowania i komunikowania na potrzeby kodeksu (e-ICC), m.in. przez techniczne udoskonalenie strony internetowej;

— zapewnianie wsparcia finansowego działaniom służącym uczczeniu dziesiątej rocznicy podpisania kodeksu.

b) Działania ogólnie wspierające nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych:

— zorganizowanie przy okazji spotkań na forach wielostronnych maksymalnie czterech seminariów w celu zwiększenia wiedzy na temat rozprzestrzeniania rakiet balistycznych w miarę możliwości w powiązaniu z imprezami informacyjnymi dotyczącymi kodeksu, o których mowa w lit. a), takich jak seminarium przy okazji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Konferencji Rozbrojeniowej czy posiedzeń komitetów przygotowawczych układu o nierozprzestrzenianiu;

— zorganizowanie maksymalnie trzech seminariów regionalnych w celu zwiększenia wiedzy o rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych i zachęcenia do debaty na temat perspektyw lepszego zajęcia się na szczeblu regionalnym zagrożeniem wynikającym z rozprzestrzeniania rakiet balistycznych, możliwie w powiązaniu z innymi działaniami informacyjnymi Unii dotyczącymi kodeksu; przy współpracy z odnośnymi państwami takie seminarium można byłoby zorganizować w Azji, regionie Zatoki Perskiej i w Ameryce Łacińskiej;

— opracowanie trzech dokumentów, które będą postawą do dyskusji o ewentualnych dalszych działaniach wielostronnych zapobiegających zagrożeniu rozprzestrzenianiem rakiet oraz propagujących rozbrojenie w odniesieniu do rakiet balistycznych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na: możliwe środki budowy zaufania, możliwe prawnie wiążące środki dotyczące rakiet balistycznych ziemi-ziemia krótkiego i średniego zasięgu oraz analizę możliwości przyjęcia w pierwszej kolejności regionalnego podejścia, na przykład w regionach o szczególnym znaczeniu dla Unii lub tam, gdzie w niedalekiej przyszłości można oczekiwać postępów;

— z myślą o zapobieżeniu na wczesnym etapie transferowi technologii podwójnego zastosowania oraz transferowi wiedzy – zorganizowanie maksymalnie trzech sesji informacyjnych dla ekspertów reprezentujących w szczególności środowiska naukowe, środowiska zajmujące się przestrzenią kosmiczną oraz przemysł;

- zachęcanie do umożliwienia dostępu naukowcom z państw rozwijających się, którzy prowadzą prace dotyczące nierozprzestrzeniania rakiet, do projektów realizowanych przez centra doskonałości Unii Europejskiej;
- zorganizowanie w koordynacji z centrami doskonałości Unii Europejskiej ukierunkowanych misji ekspertów w państwach poza Unią, aby podzielić się informacjami i doświadczeniami w zakresie kontroli wywozu technologii raketowych i produktów podwójnego zastosowania oraz aby udzielić pomocy w tworzeniu krajowych zdolności tych państw;
- wspieranie szkolenia ekspertów na temat nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych, przez umożliwienie im udziału w programach unijnych, takich jak programy Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony, lub w programach państw członkowskich UE.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP).
2. Techniczną realizacją projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zajmuje się Fundacja na rzecz Badań Strategicznych (*Fondation pour la recherche stratégique* - FRS), która wykonuje to zadanie pod kierunkiem WP. W tym celu WP dokonuje niezbędnych ustaleń z FRS.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 930 000 EUR.
2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu Unii.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu Komisja zawiera umowę o finansowaniu z FRS. Umowa ta zobowiązuje FRS do zapewnienia, by wkład Unii został wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dąży do zawarcia umowy o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, w możliwie najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje ona Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy.

Artykuł 4

1. WP składa Radzie sprawozdania z wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez FRS. Na podstawie tych sprawozdań Rada dokonuje oceny.
2. Komisja przedstawia informacje na temat finansowych aspektów projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.
2. Niniejsza decyzja wygasa 24 miesiące od dnia zawarcia umów o finansowaniu, o których mowa w art. 3 ust. 3. Wygasa ona jednak po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie, jeżeli żadna umowa o finansowaniu nie zostanie zawarta do tego czasu.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
C. ASHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Unijne wsparcie – w ramach wdrażania strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz wspólnego stanowiska Rady 2003/805/WPZiB – na rzecz nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych

1. CELE

Unia Europejska w zdecydowany sposób propaguje nierozprzestrzenianie rakiet (strategia UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia z dnia 12 grudnia 2003 r.; wspólne stanowisko Rady 2003/805/WPZiB z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia; zatwierdzone przez Radę „Nowe kierunki działań Unii Europejskiej na rzecz zwalczania rozprzestrzeniania broni masowego rażenia i systemów jej przenoszenia” z dnia 8 grudnia 2008 r.; poparcie przez UE rezolucji RB ONZ nr 1540 (2004), o której przypomniano w rezolucji RB ONZ nr 1977 (2010)).

Unia od samego początku stanowczo popiera haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych (zwany dalej „kodeksem”) i stale wyraża zaniepokojenie rozprzestrzenieniem rakiet balistycznych. Unia Europejska uważa, że kodeks ten jest ważnym wielostronnym instrumentem mającym na celu ograniczenie rozprzestrzeniania systemów rakiet balistycznych i związanych z nimi technologii poprzez zapewnienie środków przejrzystości i środków budowy zaufania. Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej podpisały ten kodeks i wdrażają go w dobrej wierze.

W przeszłości Unia podjęła próbę usunięcia braków, jeśli chodzi o wdrażanie kodeksu i jego upowszechnianie, organizując w 2007 roku, przy okazji corocznego posiedzenia, warsztaty dla państw sygnatariuszy kodeksu i państw niebędących jego sygnatariuszami.

Unia Europejska, zachęcona wynikami tych warsztatów, kontynuuje tę inicjatywę i wspiera następujące trzy aspekty kodeksu:

- upowszechnianie kodeksu;
- wdrażanie kodeksu;
- umocnienie kodeksu i usprawnianie jego funkcjonowania.

Działanie to podjęto na mocy decyzji 2008/974/WPZiB z dnia 18 grudnia 2008 r., co pozwoliło na realizację szeregu inicjatyw wspierających kodeks, w tym na:

- stworzenie specjalnej bezpiecznej strony internetowej;
- zorganizowanie szeregu imprez towarzyszących w Wiedniu i Nowym Jorku służących rozpropagowaniu kodeksu wśród państw niebędących sygnatariuszami;
- warsztaty w Paryżu służące zwiększaniu wiedzy wśród państw z Afryki i Bliskiego Wschodu;
- wizytę obserwatorów w kompleksie wyrzutni rakiet nośnych (SLV) w Kourou w Gujanie Francuskiej;
- opracowanie dokumentów będących podstawą dyskusji.

Ta decyzja Rady przyczyniła się do rozpowszechnienia wiedzy o kodeksie i rozpropagowania kodeksu wśród państw trzecich. Wsparła również Kostarykę, Węgry, Francję i Rumunię w działaniach, które podejmowały jako państwa przewodniczące kodeksowi. Przez lepsze wyeksponowanie kodeksu ułatwiła przystąpienie doń nowych członków.

Przez wzgląd na osiągnięte wyniki oraz na stałe rozprzestrzenianie rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni masowego rażenia, powodujące rosnące zaniepokojenie społeczności międzynarodowej – w szczególności rozprzestrzenianie w ramach obecnych programów rakietowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowej Azji, w tym w Iranie i Koreańskiej Republice Ludowo Demokratycznej – przeprowadzone zostaną następujące działania:

- udzielanie wsparcia na rzecz kodeksu;
- wspieranie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych;
- organizowanie imprez informacyjnych dotyczących kodeksu i nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych.

Niniejsza decyzja, dzięki temu, że nie ogranicza się jedynie do propagowania przystępowania do kodeksu, pozwala pogłębić międzynarodową debatę na temat rozprzestrzeniania rakiet i włączyć w nią nowe regiony i nowe środowiska.

2. OPIS PROJEKTU

2.1. Projekt 1: Udzielanie wsparcia na rzecz kodeksu

2.1.1. Cel projektu

Kodeks stanowi istotny instrument, który przez zapewnienie środków budowy zaufania i środków przejrzystości przyczynia się do ograniczenia rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i związanych z nimi technologii. Konieczne są jednak dalsze działania w celu wsparciu kodeksu, a w szczególności działania służące:

- propagowaniu upowszechniania kodeksu, a zwłaszcza podpisaniu kodeksu przez wszystkie państwa dysponujące zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych;
- wspieraniu wdrażania wszystkich aspektów kodeksu;
- lepszemu wyeksponowaniu kodeksu, w szczególności przy okazji dziesiątej rocznicy podpisania go.

2.1.2. Opis projektu

Projekt przewiduje trzy rodzaje działań:

- a) Opracowanie i opublikowanie „pakietu startowego” obejmującego drukowaną broszurę oraz nośnik CD lub USB na potrzeby działań informacyjnych skierowanych do państw niebędących sygnatariuszami, a także przypominającego o obowiązkach spoczywających na państwach sygnatariuszach. „Pakiet startowy” będzie także dostępny on-line i będzie obejmował wszelkie niezbędne informacje o kodeksie i odnośne punkty kontaktowe.
- b) Wspieranie bezpiecznego internetowego mechanizmu informowania i komunikowania na potrzeby kodeksu (elektroniczny bezpośredni centralny punkt kontaktowy – e-ICC), m.in. przez techniczne udoskonalenie strony internetowej w ścisłej współpracy z austriackim Ministerstwem Spraw Zagranicznych.
- c) Zorganizowanie uroczystości w związku z dziesiątą rocznicą podpisania kodeksu. Podmiot odpowiedzialny za realizację zapewni wsparcie finansowe na rzecz działań służących uczczeniu tej rocznicy. Przyjmą on przede wszystkim formę międzynarodowej konferencji, która zostanie zorganizowana zimą 2012/2013, w miarę możliwości w Hadze, Nowym Jorku lub Wiedniu (o miejscu zdecyduje Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP) w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi w ramach właściwej grupy roboczej Rady).

2.1.3. Oczekiwane rezultaty projektu

- Wykorzystywanie „pakietu startowego” przez państwo przewodniczące kodeksowi, austriacki sekretariat (bezpośredni centralny punkt kontaktowy – ICC), Unię i innych partnerów na potrzeby prowadzonych przez siebie działań informacyjnych.
- Dystrybuowanie „pakietu startowego” wśród szerokiego grona podczas szeregu imprez.
- Dalsze rozwijanie i modernizowanie specjalnej strony internetowej kodeksu.
- Lepsze wyeksponowanie kodeksu na forum międzynarodowym przez zorganizowanie międzynarodowej uroczystości w celu uczczenia dziesiątej rocznicy podpisania go.

2.1.4. Beneficjenci projektu

Beneficjentami projektu są zarówno państwa sygnatariusze kodeksu, jak i państwa nie będące sygnatariuszami.

2.2. Projekt 2: Wspieranie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych

2.2.1. Cel projektu

Mimo istnienia kodeksu, stałe rozprzestrzenianie rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni masowego rażenia – w szczególności rozprzestrzenianie w ramach obecnych programów raketowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowej Azji, w tym w Iranie i Koreańskiej Republice Ludowo Demokratycznej – jest przyczyną rosnącego zaniepokojenia społeczności międzynarodowej.

Ogólnie projekt wesprze szereg działań, które służą zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i ukierunkowane są w szczególności na rozpowszechnianie wiedzy na temat tego zagrożenia, zwiększanie wysiłków na rzecz poprawy skuteczności instrumentów wielostronnych – przygotowując wsparcie dla inicjatyw będących odpowiedzią na te konkretne wyzwania i pomagając zainteresowanym państwom w umacnianiu na szczeblu krajowym ich odnośnych systemów kontroli wywozu.

2.2.2. Opis projektu

Projekt przewiduje trzy rodzaje działań:

- a) Publikowanie dokumentów będących podstawą dyskusji. Możliwe tematy to m.in.:
 - prawnie wiążące środki dotyczące rakiet balistycznych ziemia–ziemia krótkiego i średniego zasięgu;

- dalsze działania wielostronne zapobiegające zagrożeniu rozprzestrzenianiem rakiet oraz propagujące rozbrojenie w odniesieniu do rakiet balistycznych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na możliwe środki budowy zaufania;
 - mechanizmy kontroli wywozu i tranzytu.
- b) Organizowanie sesji informacyjnych na temat kwestii związanych z transferem technologii podwójnego zastosowania oraz transferem wiedzy, z myślą o zapobieganiu tym zjawiskom w odniesieniu do rakiet balistycznych. Sesje te pozwolą na zastanowienie się nad tendencjami w zakresie transferu technologii na potrzeby rakiet balistycznych oraz nad działaniami, które można by promować, aby na wczesnym etapie zapobiec temu zjawisku. W tym celu Fundacja na rzecz Badań Strategicznych (FRS) zorganizuje trzy warsztaty dla ekspertów reprezentujących środowiska naukowe, środowiska zajmujące się przestrzenią kosmiczną oraz przemysł z państw będących i niebędących sygnatariuszami kodeksu.
- c) Ukierunkowane misje ekspertów w państwach poza Unią. W koordynacji z centrami doskonałości Unii Europejskiej dwaj eksperci w dziedzinie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych przeprowadzą misje w terenie w wybranych państwach. Możliwym celem tych misji mogłyby być – choć nie wyłącznie – następujące państwa: Malezja, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Chiny, Algieria, RPA, Indie, Brazylia, Tajlandia i Meksyk. Ostateczna lista państw, a także możliwości podjęcia wspólnych *démarches* wraz z komitetem utworzonym na mocy rezolucji ONZ nr1540, zostaną określone w ścisłej współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych.

2.2.3. Oczekiwane rezultaty projektu

- Wspieranie nierozprzestrzeniania rakiet;
- Rozpropagowanie wysiłków podejmowanych na forach wielostronnych – w tym na mocy kodeksu – w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu rakiet;
- Sprowokowanie debaty na temat nowych inicjatyw zapobiegających rozprzestrzenianiu rakiet;
- Zwiększenie – dzięki sesjom informacyjnym – wiedzy na temat kwestii związanych z transferem technologii podwójnego zastosowania oraz transferem wiedzy, z myślą o zapobieganiu tym zjawiskom w odniesieniu do rakiet balistycznych.

2.2.4. Beneficjenci projektu

Unia i państwa członkowskie skorzystają z dokumentów będących podstawą dyskusji; o szerszej dystrybucji tych dokumentów zdecyduje Wysoki Przedstawiciel w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi w ramach właściwej grupy roboczej Rady. Ostateczna decyzja zostanie podjęta na podstawie propozycji podmiotu realizującego zgodnie z art. 2 ust. 2.

Sesje informacyjne – dzięki temu że będą obejmować sesje dla przedstawicieli przemysłu, środowisk badawczych i innych – umożliwią zaangażowanie szerszej rzeszy ekspertów zajmujących się kwestiami przestrzeni kosmicznej i rakiet.

Ukierunkowane misje ekspertów skoncentrują się na najważniejszych państwach, które nie są sygnatariuszami kodeksu, lub na podmiotach regionalnych odgrywających istotną rolę w transferze technologii i działaniach związanych z przestrzenią kosmiczną.

2.3. Projekt 3: Organizowanie imprez informacyjnych dotyczących kodeksu i nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych.

2.3.1. Cel projektu

Dzięki temu projektowi, obejmującemu zorganizowanie szeregu imprez służących zaangażowaniu państw niebędących sygnatariuszami kodeksu, rozpowszechniana będzie wiedza na temat nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych i wiedza na temat kodeksu. W tym celu w Wiedniu, Genewie i Nowym Jorku przy okazji istotnych wydarzeń organizowane będą imprezy angażujące delegatury ONZ.

2.3.2. Opis projektu

Projekt przewiduje dwa rodzaje imprez:

- a) Sfinansowanie sześciu imprez informacyjnych – wspierających zarówno kodeks, jak i nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych – w trzech miastach:
- w Nowym Jorku przy okazji posiedzenia Pierwszego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ lub posiedzeń komitetów przygotowawczych układu o nierozprzestrzenianiu;
 - w Genewie przy okazji Konferencji Rozbrojeniowej;
 - w Wiedniu przy okazji posiedzeń sygnatariuszy kodeksu, Komitetu ds. Pokojowego Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej (COPUOS) lub innych istotnych działań ONZ w tym mieście.

Imprezy mogłyby mieć różnorodną postać:

- seminariów dla maksymalnie 80 przedstawicieli misji przy ONZ w Nowym Jorku, Genewie i Wiedniu – bazujących na udziale wybranej grupy prelegentów i urzędników Unii Europejskiej;
- obiadów lub kolacji o charakterze zamkniętym, służących zaangażowaniu urzędników wyższego szczebla z wybranych państw – bazujących na udziale unijnych przedstawicieli wysokiego szczebla i ekspertów.

Na potrzeby każdej z tych imprez podmiot realizujący przedstawi Wysokiemu Przedstawicielowi wykaz państw, a wśród nich państw niebędących sygnatariuszami kodeksu. Pozwoli to na zaproszenie przedstawicieli wyższego szczebla zajmujących się kwestiami nieprolifracji.

- b) Sfinansowanie trzech regionalnych seminariów informacyjnych, które mogłyby zostać zorganizowane w Ameryce Łacińskiej (np. w Chile, Meksyku, Argentynie lub Brazylii), na Bliskim Wschodzie (np. w państwach Zatoki Perskiej, w Zjednoczonych Emiratach Arabskich lub Jordani) oraz w Azji (np. w Singapurze lub Wietnamie). Wybór miejsca zostanie dokonany w porozumieniu z WP i zostanie skonsultowany z państwami członkowskimi na forum właściwej grupy roboczej Rady. Seminarium będzie poświęcone tendencjom w dziedzinie rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i skupieniu się na kwestiach regionalnych, a także kodeksowi i praktycznym informacjom na temat bycia państwem-sygnatariuszem.

2.3.3. *Oczekiwane rezultaty projektu*

- Rozpowszechnienie informacji o tendencjach w dziedzinie rozprzestrzeniania rakiet, a w szczególności o haskim Kodeksie postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych w odniesieniu do państw niebędących sygnatariuszami kodeksu, sprzyjające dyskusjom na temat dalszych działań propagujących nierozprzestrzenianie rakiet;
- Sprowokowanie debaty w Unii i poza nią na temat przyszłych inicjatyw;
- Lepsze wyeksponowanie rozprzestrzeniania rakiet jako strategicznego wyzwania.

2.3.4. *Beneficjenci projektu*

Wspomniane imprezy będą się koncentrować głównie na państwach niebędących sygnatariuszami kodeksu, chociaż ze względów politycznych przy okazji niektórych imprez możliwa jest współpraca z państwami będącymi sygnatariuszami. Uczestnikami powinni być przede wszystkim eksperci i urzędnicy wyższego szczebla.

Ostateczny wybór państw beneficjentów zostanie dokonany po skonsultowaniu się jednostki realizującej z WP i w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi w ramach właściwej grupy roboczej Rady. Ostateczna decyzja zostanie podjęta na podstawie propozycji podmiotu realizującego zgodnie z art. 2 ust. 2.

3. CZAS TRWANIA

Całkowity szacowany czas realizacji niniejszego projektu wynosi 24 miesiące.

4. PODMIOT REALIZUJĄCY PROJEKT

Techniczna realizacja projektów zostanie powierzona FRS.

Podmiot realizujący przygotowuje:

- a) kwartalne sprawozdania z realizacji projektów;
- b) sprawozdanie końcowe nie później niż miesiąc po zakończeniu realizacji projektów.

Sprawozdania zostaną przesłane WP.

FRS zapewni wyeksponowanie wkładu Unii stosownie do jego wielkości.

5. UCZESTNICY REPREZENTUJĄCY STRONY TRZECIE

Projekty będą finansowane w całości na podstawie niniejszej decyzji. Ekspert z państw sygnatariuszy kodeksu lub z państw niebędących sygnatariuszami mogą być uważani za uczestników reprezentujących strony trzecie. Ich prace będą prowadzone zgodnie ze standardowymi zasadami FRS.